

Κεντρικό Θέατρο

Otto Ernst «Λιναρόσπορος παιδαγωγός»

· Η «Ελληνική διδασκαλική όμοσπονδία» ανέβασε στο Κεντρικό τὸ «Λιναρόσπορο παιδαγωγό», (Flachsmann als Erzieher) πού γράφτηκε στὰ 1901 ἀπὸ τὸ γερμανὸ συγγραφέα καὶ ποιητὴ Otto Ernst. Ὁ συγγραφεὺς ὡς τὰ 40 χρόνια του μετῆλθε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου, καὶ εἶναι βαθὺς γνώστης τῆς διδασκαλικῆς ζωῆς.

Με καυστική σάτυρα, καὶ με τὸ κάπως βαρὺ γερμανικὸ χιούμορ του, διακωμῶδει τὶς μυωπικὲς ἀντιλήψεις τῶν παιδαγωγῶν, τὶς σχολαστικὲς κατευθύνσεις, πού ὀποτελεσμα ἔχουν νὰ φιδάνουν ἀνθρώπινες μηχανές, μὰ ὄχι ψυχὲς καὶ χαρακτήρες, καὶ τὶς σπουδαιοφανεῖς γραφειοκρατίες (τόσο ἄφθονες καὶ στὸ τόπο μας γιὰ νὰ στεριεῦουν νεανικοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ νὰ χασομεροῦν ὠφέλιμες προσπάθειες). Στὸ ἔργο κυριαρχεῖ ἡ ἀνώτερη προσωπικότης τοῦ ἐμπνευσμένου παιδαγωγοῦ (Φωτεινοῦ) με συναισθησι τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἀτόμου, ἐπομένως τῆς κοινωνίας καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Otto Ernst εἶναι τὸ ψευδόνυμο τοῦ O. C. Smidt πού γεννήθηκε κοντὰ στὸ Ἄμβουργο στὰ 1862 καὶ πέθανε στὰ 1926.

Τὸ ποιητικὸ, διηγηματογραφικὸ καὶ δραματικὸ ἔργο του ἔχει καλὴ θέσι στὴ Γερμανικὴ λογοτεχνία.

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει πλατύτερη ἀνάλυσι. Γιὰ ὅσους θέλουν λεπτομερεῖς πληροφορίες, ἢ ἔχουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν συγγραφέα αὐτὸν καὶ τὸ ἔργο του, συνιστοῦμε τὸ βιβλίον τοῦ O. Enking Otto Ernst und sein Schaffen 1912.

Ὁ «Λιναρόσπορος παιδαγωγός» συγκαταλέγεται στὶς καλὲς ἐπιτυχίες τοῦ γερμανικοῦ θεάτρου. Γενικὰ δὲ τὸ ἔργο αὐτό, μολονότι γραμμένο πρὸ 34 ἐτῶν, στέκεται ὡς ὁ καλλίτερος ἀτολογητὴς τοῦ νέου σχολείου ἐργασίας, ἀπέναντι στὸ παλιὸ σχολεῖο τῆς παθητικῆς ἐνεργείας με τὶς στρεβλές καὶ σκουριασμένες ἀντιλήψεις του.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλει πολλὰς φορὲς τὴ παράστασι τοῦ διδασκαλικοῦ αὐτοῦ ἀριστουργήματος, καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ με τὸ κύρος του ὅλους τοὺς διδασκάλους νὰ τὸ παρακολουθήσουν. Δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ «Λιναρόσποροι», καὶ ἐλάχιστοι Φωτεινοί.

Ἡ πρωτοβουλία τῆς παραστάσεως πού ἀνήκει στὴν διδασκαλικὴ ὀμοσπονδία τιμᾷ τὴν ὀργάνωσι καὶ φανερώνει πῶς οἱ σκοποὶ τῆς ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ στενὸ ἐπαγγελματικὸ πλαίσιο. Τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου, φροντισμένο ἀπὸ τὴν κ. Ἀντιγόνη Μεταξᾶ, τὴν ἐμπνευσμένη δημιουργὸ τοῦ παιδικοῦ θεάτρου, μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ ἄλλη πλευρὰ τῆς πολυέδρης ἱκανότητος τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς καλλιτέχνιδος.

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς πού εὐσυνείδητα ὑπεδύθησαν τοὺς ρόλους τους, ξεχωρίζομε τὸν κ. Μορῖδη, ἂν καὶ λίγο ἀμελέτητο. Οἱ προηγούμενες ἐμφανίσεις του στὸ «Διθύραμβο τῆς Ρόδου» τοῦ κ. Σικελιανοῦ, στὶς παραστάσεις τοῦ ἀρχαίου δράματος, καὶ τέλος ἡ τελευταία αὐτῆ ἐμφάνισις του, μᾶς ἐπείσαν ὅτι πρόκειται περὶ ταλέντου πού ἀξίζει νὰ τὸ προσέξουν, ὅπως ἐπίσης κάθε προσοχὴ ἀξίζει στὴ δ. Φρόσω Κοκόλα ἢ ὁποῖα παίζει στὴ Λαϊκὴ Σκηνή. Τὸ Ἐθνικὸ θέατρο πού περιθάλπει ἀρκετοὺς ἀπόκληρους τῆς τέχνης, θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸ θέατρό μας, ἂν λάβενε τὴ φροντίδα νὰ ἀνακαλύπτει, καὶ νὰ ὑποστηρίξει τὰλέντα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ὅσο γιὰ τοὺς λοιποὺς ρόλους, ξεχωρίζομε ἀπ'τὰ κύρια πρόσωπα τὸν κ. Παλμύρα, τὸν κ. Χριστοφορίδη, καὶ τὸν κ. Παντόπουλο μολονότι θὰ ἔπρεπε νὰ παίζει με λιγώτερη ὑπερβολή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Στὸ τελευταῖο τεῦχος εἰσεχώρησαν στὴ Θεατρικὴ Κριτικὴ δύο τυπογραφικὰ λάθη· προκειμένου περὶ τῶν «Φοιτητῶν», τυπώθηκε θεατρικὸν θέμα ἀντὶ θελατικὸν, καὶ ἀντὶ ἀγροικίας λαός, γιὰ τὸ Ρωσικὸν, ἀγροτικὸς λαός.